

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia rozporządzenia nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r.
 - W całej korespondencji ze stroną skarżącą strona pozwana ignorowała swój obowiązek zwrócenia się do osoby podlegającej właściwości danego państwa członkowskiego w oficjalnym języku tego państwa. To naruszenie prawa uniemożliwiło stronie skarżącej spełnienie wymogów nałożonych na nią w celu wykazania statusu małego przedsiębiorstwa.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżone decyzje są bezzasadne, a opłata administracyjna nałożona na stronę skarżącą jest nieproporcjonalna
 - Zaskarżone decyzje są błędne co do istoty. Strona skarżąca była uprawniona do korzystania z opłaty ulgowej zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 340/2008. Faktura strony pozwanej dotycząca opłaty administracyjnej nie jest uzasadniona, ponieważ opłata administracyjna została nałożona na stronę skarżącą na podstawie błędnej procedury. Opłata administracyjna jest pozbawiona odpowiedniej podstawy prawnej i jest nieproporcjonalna.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 340/2008 z dnia 16 kwietnia 2008 r. w sprawie opłat i należności wnoszonych na rzecz Europejskiej Agencji Chemikaliów na mocy rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) (Dz.U. L 107, s. 6).

Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2014 r. – Richard Anton przeciwko ECHA

(Sprawa T-208/14)

(2014/C 202/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Richard Anton KG (Gräfelfing, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Ahlhaus i J. Schrotz)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji SME(2013) 4524 z dnia 21 stycznia 2014 r. Europejskiej Agencji Chemikaliów oraz faktury nr 10046845 z dnia 23 stycznia 2014 r.; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami strony skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku właściwości strony pozwanej
 - Strona pozwana nie była właściwa do przyjęcia zaskarżonej decyzji SME(2013) 4524. Ani rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 ⁽¹⁾, ani rozporządzenie (WE) nr 340/2008 ⁽²⁾ nie uprawniają strony skarżącej do wydania odrębnej decyzji co do kwestii, czy rejestrujący spełnia kryteria MiSP.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia rozporządzenia nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r.
 - W całej korespondencji ze stroną skarżącą strona pozwana ignorowała swój obowiązek zwrócenia się do osoby podlegającej właściwości danego państwa członkowskiego w oficjalnym języku tego państwa. To naruszenie prawa uniemożliwiło stronie skarżącej spełnienie wymogów nałożonych na nią w celu wykazania statusu małego przedsiębiorstwa.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżone decyzje są bezzasadne, a opłata administracyjna nałożona na stronę skarżącą jest nieproporcjonalna

Zaskarżone decyzje są błędne co do istoty. Strona skarżąca była uprawniona do korzystania z opłaty ulgowej zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 340/2008. Faktura strony pozwanej dotycząca opłaty administracyjnej nie jest uzasadniona, ponieważ opłata administracyjna została nałożona na stronę skarżącą na podstawie błędnej procedury. Opłata administracyjna jest pozbawiona odpowiedniej podstawy prawnej i jest nieproporcjonalna.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396, s. 1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 340/2008 z dnia 16 kwietnia 2008 r. w sprawie opłat i należności wnoszonych na rzecz Europejskiej Agencji Chemikaliów na mocy rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) (Dz.U. L 107, s. 6).

Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2014 r. – Gmina Kosakowo przeciwko Komisji

(Sprawa T-217/14)

(2014/C 202/33)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Gmina Kosakowo (Kosakowo, Polska) (przedstawiciel: M. Leśny, radca prawny)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Uchylenie decyzji Komisji Europejskiej wydanej w sprawie SA. 35388 w dniu 11 lutego 2014 r., nakazującej Polsce odzyskanie od portu lotniczego Gdynia-Kosakowo nienależnie wypłaconą pomoc państwa;
- Obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący
 - Błędne ustalenia stanu faktycznego przyjętego za podstawę zaskarżonej decyzji;
2. Zarzut drugi dotyczący
 - Naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE, poprzez bezpodstawne przyjęcie, że Gmina Kosakowo przekazała pomoc publiczną w sposób sprzeczny z tym przepisem w sytuacji, kiedy objęcie udziałów przez tą jednostkę w spółce Port Lotniczy Gdynia – Kosakowo sp. z o.o. stanowiło rozliczenie transakcji umowy dzierżawy gruntu; oraz nieprawidłowe przeprowadzenie przez Komisję Europejską testu prywatnego inwestora.
3. Zarzut trzeci dotyczący
 - Naruszenia następujących przepisów postępowania: art. 107 ust. 1 TFUE w związku z art. 5 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999, poprzez nieprawidłowe przeprowadzenie testu prywatnego inwestora; art. 7 ust. 5 w związku z artykułem 13 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999, poprzez błędne określenie kwoty pomocy podlegającej zwrotowi, do której wliczono również wydatki na bezpieczeństwo i infrastrukturę; oraz art. 296 akapit 2 TFUE poprzez brak właściwego uzasadnienia zaskarżonej decyzji, w której nie zamieszczono istotnych elementów pozwalających na określenie jej motywów.